

[Statsministeren.]

ske område for stater som USA, Canada og Island. Også Norge agter at oprette en 200 sømils zone.

Denne udvikling vil medføre, at de eneste betydelige fiskepladser, som endnu er åbne, vil være i farvandene ved Grønland og Færøerne og i Nordsøen. Der ville meget hurtigt kunne opstå en alvorlig situation for fiskebestandene, såfremt den internationale fiskeflåde, som bliver udelukket andre steder, frit kunne søge til disse farvande. Dette ville især ramme Grønland og Færøerne, hvor befolkningen i afgørende grad er afhængig af fiskeriet.

Regeringen anser det derfor for uomgængelig nødvendigt at imødekomme henstillingerne fra Grønlands landsråd og Færøernes hjemmestyre om at gennemføre en udflytning af fiskerigrænsen til 200 sømil ikke senere end 1. januar 1977.

Også for de danske farvande opstår spørgsmålet om udvidelse af fiskeriterritoriet. Danmark har som medlem af EF fælles fiskeripolitik med de øvrige medlemslande. Fiskeriproblemerne er i øjeblikket genstand for indgående drøftelser i EF, og det forventes, at udvidelserne for medlemslandene kan ske samordnet i Nordsøen og i Nordatlanten fra 1. januar 1977. Med henblik herpå søger regeringen bemyndigelse til at gennemføre udvidelse af fiskeriterritoriet.

For Kattegat og Østersøen tilsigter man fra dansk side en fortsættelse af det hidtidige fiskerimønster. Forhandlingerne med de øvrige kyststater i området tyder på, at der kan opnås enighed om et regionalt arrangement, således at en udvidelse af fiskeriterritoriet i disse områder ikke vil være aktuel for øjeblikket.

De planlagte udvidelser af fiskeriterritoriet forudsætter forhandlinger med de lande, hvis fiskeriinteresser berøres. Disse forhandlinger, som for Danmarks og Grønlands vedkommende må føres på Fællesskabsplan, må forventes at resultere i gensidige indrømmelser af fiskerettigheder. Forhandlingerne kan næppe forventes afsluttet før i løbet af 1977.

I forbindelse med udflytningen af Danmarks fiskerigrænser opstår der i en række tilfælde afgrænsningsspørgsmål i forhold til andre lande. Efter de almindelige folkeretlige regler må afgrænsningen fastlægges efter et midtlinieprincip på tilsvarende måde som for den kontinentale sokkel, som Danmark som bekendt allerede efter gældende regler har suveræne rettigheder

over. Under fremtidige forhandlinger om afgrænsning af det danske område må der derfor lægges vægt på såvel de fiskerimæssige som de sokkelmæssige interesser.

Som følge af den meget betydelige udvidelse af fiskeriterritoriets bredde fra de nuværende 12 sømil til 200 sømil vil kravene til fiskeriinspektionens indsats blive væsentligt forøget, og der vil være behov for øgede bevillinger til dette formål. Der kan imidlertid ikke på nuværende tidspunkt gives bestemte oplysninger om, hvilke beløb der bliver behov for, idet omfanget af fiskerigrænseudvidelsen og de nærmere inspektionsopgaver endnu ikke er endeligt afklaret.

Under henvisning til det ovenfor anførte og til lovforslagets bemærkninger skal jeg anbefale forslaget til folketingets velvillige og hurtige behandling.

Ministeren for Grønland (Jørgen Peder Hansen):

Jeg skal herved tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov for Grønland om erhvervsmæssigt fiskeri, fangst og jagt*.

En konsekvens af regeringens lovforslag om bemyndigelse til at udvide fiskeriterritoriet til en bredde af 200 sømil vil være, at lov for Grønland om erhvervsmæssigt fiskeri, fangst og jagt vil finde anvendelse på det udvidede fiskeriterritorium.

I loven begrænses den personkreds, der er berettiget til at fiske på det grønlandske fiskeriterritorium, til i hovedsagen kun at omfatte personer med fast bopæl i Grønland. Når dette princip nu udstrækkes til at finde anvendelse inden for en 200 sømils zone, må der samtidig ske en ajourføring og klargøring af de bestemmelser i loven, som vedrører andre danske samt udenlandske borgeres adgang til det grønlandske fiskeriterritorium.

Udvidelsen af fiskeriterritoriet til 200 sømil medfører – ifølge den retsopfattelse, som er kommet til udtryk under drøftelserne på FN's 3. havretskonference – en øget pligt for kyststaterne til under en række betingelser at tillade andre landes fiskere at fiske i 200 sømils zonen. I det omfang kyststaten ikke selv har kapacitet til fuldt ud at udnytte fiskeressourcerne inden for 200 sømils zonen, påhviler der kyststaten en pligt til at lade andre landes fiskere fange de mængder, som det – under hensyntagen til bevaringen af fiskebestandene – vil være forsvarligt at fiske ud over kyststatens eget fiskeri.

[Ministeren for Grønland.]

Allerede inden udvidelsen af fiskeriterritoriet er der – ud fra tilsvarende synspunkter – inden for ICNAF (Den internationale Kommission for Fiskeriet i det nordvestlige Atlanterhav) vedtaget kvotaordninger for 1977, som tillader fartøjer fra andre lande at drive fiskeri efter visse fiskearter i de grønlandske farvande. Det kan forventes, at yderligere aftaler af denne karakter vil blive indgået i nær fremtid inden for ICNAF og NEAFC (Kommissionen for Fiskeriet i det nordøstlige Atlanterhav). Udgangspunktet for forhandlingerne herom vil være at sikre grønlandske fiskere de nødvendige kvoter.

Lovændringen vil også gøre det muligt at opfylde andre internationale aftaler, som måtte blive indgået, og som har relation til de emner, der er reguleret i den grønlandske fiskerilov. Ligeledes gør lovændringen det klart, at der ikke opstår modstrid mellem den grønlandske fiskerilov og de forpligtelser, som følger af EF-medlemskabet. Som bekendt foregår der i øjeblikket forhandlinger inden for EF vedrørende den fælles fiskeripolitik fremtidige udformning.

Idet jeg i øvrigt nærmere henviser til bemærkningerne til lovforslaget, tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Fiskeriministeren (Poul Dalsager):

Medlemmerne af det høje ting erindrer sikkert, at jeg i slutningen af folketingsåret 1974–75 fremsatte *forslag til lov om fisketegn* (Folketingstidende 19. juni 1975, spalte 7083–84), og at der samtidig blev tilstillet folketinget den betænkning, som var afgivet af det fiskeriministerielle udvalg, der havde forberedt lovforslaget. Baggrunden for den ret sene fremsættelse af lovforslaget var bl. a., at jeg anså det for rimeligt, at interesserede medlemmer af det høje ting og de berørte organisationer fik lejlighed til i løbet af sommeren 1975 at overveje og drøfte den foreslåede nyordning på fiskeriets område.

Som medlemmerne af det høje ting sikkert også vil erindre, nåede lovforslaget ikke at blive færdigbehandlet på den korte tid, der resterede af folketingsåret 1974–75, hvorfor jeg i oktober 1975 genfremsatte forslaget i ændret skikkelse (Folketingstidende 17. oktober 1975, spalte 399–400), og det var derefter til første

behandling i det høje ting (Folketingstidende 5. november 1975, spalte 1088–1102).

Behandlingen af lovforslaget blev dog heller ikke tilendebragt i folketingsåret 1975–76, hvorfor jeg herved tillader mig for det høje ting på ny at genfremsætte forslag til lov om fisketegn i uændret skikkelse.

Jeg har forstået, at der inden for det høje tings landbrugs- og fiskeriudvalg under behandlingen af lovforslaget er blevet udtrykt ønske om at blive gjort bekendt med resultatet af det ovenfor nævnte fiskeriministerielle udvalgs behandling af bierhvervsfiskeriproblemerne. I denne forbindelse skal jeg derfor minde om, at folketinget i slutningen af maj 1976 fik tilstillet den af det fiskeriministerielle udvalg den 12. maj 1976 afgivne betænkning vedrørende eventuel regulering af bierhvervsfiskeriet, herunder stangning af ål fra is.

Der er sikkert intet behov for, at jeg i for stor udstrækning gentager, hvad jeg fremførte ved de 2 tidligere fremsættelser af lovforslaget i juni og oktober 1975.

Jeg skal blot erindre om, at den foreslåede obligatoriske fisketegnsordning omfatter både salte og ferske vande med den væsentlige begrænsning, at det egentlige erhvervsfiskeri i saltvand er undtaget.

Ordnningen, som fra fiskeriorganisationsside er blevet anbefalet med stadig stigende styrke, tager først og fremmest sigte på at bevare og forøge fiskebestanden i vore vande, og det er ved lovforslagets udarbejdelse tilstræbt, at såvel administrationen af som tilsynet med ordningen volder de færrest mulige problemer.

Foruden at henvise til bemærkningerne til lovforslaget og til den til grund herfor afgivne betænkning vedrørende en eventuel fisketegnsordning skal jeg samtidig henvise til mine bemærkninger i forbindelse med det af mig fremsatte forslag til lov om ændring af lov om saltvandsfiskeri.

Jeg skal hermed anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Jeg tillader mig endvidere for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om saltvandsfiskeri*.

Det foreliggende lovforslag indeholder nogle bestemmelser, hvorved den gældende lov på en række punkter ændres i overensstemmelse med de af fiskeriorganisationerne fremsatte ønsker. Herudover indeholder forslaget en række